

EGÉSZSÉGÜGYI ALKALMAZOTTAK LAPJA

A betegápolók, ápolónők, okl. bábák, fürdősök, fürdősnők, masszörök, vizgyógykezelők, pedikűrözök, uszó mesterek síb., kórházi segéd munkások és rokonszakmával foglalkozók hivatalos szaklapja.

A Szövetség hivatalos órái: reggel 9—12-ig, d. u. 3—7 óráig. Díjtalanul közveit intézetek, klinikák, kórházak, szanatóriumok, fürdők és magánosok részére képzelt személyzetet helyben és vidékre.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Dohány-utca 74. I. em. 16
Telefon: József 422—24.

SZERKESZTŐ:
Dr. RAJNAI BÉLA
orvos, elnök
FELELŐS SZERKESZTŐ:
SZIEBEN F. JÓZSEF

Hirdetések a legutányosabban felvételnek.
Kéziratok vissza nem adnak.
Előfizetési ár: 1/4 évre 1 Pengő 20 f. (15.000 K.)

Közygyüleink.

A MAGYARORSZÁGI FÜRDŐALKALMAZOTTAK ORSZÁGOS SZAKEGYESÜLETE 1927. április hó 10-én (vasárnap) d. u. fél 5 órakor VIII., József-utca 28. sz. alatt (a szokott helyen) tartja rendes évi

tisztújító közgyűlését,

melyre a t. Tagtársak és Tagtársnők szives és pontos megjelenését kéri az Elnökség.

Tárgysorozat: 1. Elnöki megnyitó. 2. Mult évi jegyzőkönyv felolvasása. 3. Évi pénztári zárszámadás és mérleg ismertetése. 4. Főtitkári jelentés. 5. Tisztikar lemondása és korelnök választása. 6. Jelölő bizottság és új tisztikar választása. 7. Indítványok, esetleges bevezelt felolvasása. 8. Elnöki zárszó.

Szövetségünk közgyűlése.

Szövetségünk 1927. évi április 24-én (vasárnap) délután fél 5 órakor Otthonunk helyiségében IX., Üllői-út, Zita-telep 50. számú épületében tartja rendes évi

tisztújító közgyűlését,

ugyanazon tárgysorozattal, mint a fentjelzett Fürdős Egyesületünk, melyre kérjük a kiküldötteken kívül tagjainknak minél nagyobb számban leendő megjelenését. Az Elnökség.

25 éves jubileumunk.

1927 március 25-ike permetező termékenyítő esővel köszöntött reánk. E napon diszközygyülés keretében ünnepeztük meg egyesületünk 25 éves fennállását. Ez alkalomból Otthon-helyiségünk, — ahol a diszközygyűlést rendeztük — ünnepi díszben pompázott. Egyesületünk tagjai, akik szolgálati beosztásuk miatt egy időben részt nem vehettek az ünnepélyen, ugy osztatták be magukat, hogy két csoportban jelenhessenek meg. Az egyik csoport a szabadnapos és éjjeles szolgálatot teljesítőké volt, akik délután 4 órától 7 óráig ünnepezték, míg a másik csoportot képezték azok, akik a nappali szolgálatból váltattak le. Aki csak tehetett az ünnepélyről nem maradt el és jól is tette, mert ritkán jut osztályrészül ily kedves, megindító ünnepélyen való részvétel.

Az egyesületünk tagjain kívül megjelentek és ünnepélyünk fényét emelték Vass József dr. népjóléti miniszter ur Ö excellentiája, valamint Scholtz Kornél dr. népj. államtitkár ur ő méltósága megbízásából Báthory Aladár dr. min. oszt. tanácsos úr, Kramolin Gyula dr. főorvos ur, Székely János v. népj. államtitkár ur a szakegyesületek

elnöke, Molnár János dr. plébános ur, Máriaassy Mária alapítványi urnó, Krizs Árpád dr. főv. törvh. bizottsági tag ur. A sajtó részéről a Magyar Híradó, az Új Nemzedék, a Tolnai Világ Lapja és a Nemzeti Újság szerkesztőségének képviselői és még sokan.

A diszközygyűlést a Hiszekegy eléneklése után Rajnai Béla dr. orvoselnök a következő szavak kíséretében nyitotta meg:

Tisztelt ünneplő Gyülekezet!

Magyaros meleg Isten-hozottal üdvözlöm mélyen tisztelt kedves vendégeinket, akik élükön a népjóléti és munkaügyi m, kir. miniszter ur Ö Nagyméltóságát képviselő Báthory Aladár dr. min. oszt. tanácsos urral megjelenésükkel megtiszteltek bennünket 25 éves fennállásunk e mai nagy örömmünnepe.

Midő ez alkalommal rendezőink kivánóságára elsőnek szólalok fel: úgy képezem, mintha egy több borus, mint derős lapon megirt történet első kötetéhez előszót kellene mondanom. A történet — Önök jól tudják — a Magyarországi Betegápolók és Ápolónők Országos Egyesületének 25 éves multjáról szól — fejezeteit emlékeztünk szárnyai és érdemes alelnöknőnk Balázs Flóra előadása majd lelki szemeink elé varázsolják, — talán nem felesleges, ha néhány gondolatnyi conférence-szal szolgálak hozzá.

Igérem: rövid leszek.

25 évvel ezelőtt szép hazánk betegápolásügye anynyira kezdetleges volt, hogy még bölcsőkorának se lehetne azt nevezni. A Vörös Kereszt Egyesület derék betegápolónőitől és néhány, minden tiszteletet megérdemlő róm. kath. női és férfi szerzetes-rend tagjaitól, valamint a protestáns Diakonisszáinktól eltekintve, alig állott tanult, elméletileg is képzett hivatásos betegápolónő az ország számos kórháza, valamint a lakásukon ápoló betegek rendelkezésére. A legjobb esetben is csak hosszas gyakorlat után szerzett tapasztalati ismeretekkel bíró betegápolónők tekintették e magasatos élet-pályát hivatásuknak is, — a legtöbben átmeneti foglalkozásként üzték azt más hiányában.

Csődálatos, hogy e tarthatatlan állapot veszedelmeit először is a betegápolók komolyabb elemei maguk látták be és dicséretükre legyen mondva, ellenállhatatlan vágyuk volt tömörüléssel a szolid fejlődés útjára térni. Így alakult meg 1902-ben országos egyesületünk, mely első éveiben csak inkább társadalmi egyesülés volt ugyan, de az 1906-ban belügyminiszterileg megerősített alapszabályaiában már jóelőre biztosította magának a betegápolóképzés jogát, tehát a maga szerény eszközeivel igyekezett a betegápolás dzsungeljében rendet teremteni.

Hogy mennyire fontos e kérdés rendezése, azt hiszem felesleges igazolnom, ha meggondoljuk, hogy hazánk

sok száz betegellátó intézetének u. m. klinikája-, kórháza-, szanatóriumának, továbbá ezeknél is jóval több ezernyi magánbetegének ellátását a fentemlített aránylag csekély számú képzett betegápolónő nem vállalhatta, különösen a Vörös Kereszt Egyesület ápolónői kara nem, — akik, mint tudjuk, első sorban is a háboru sebesültjeinek és betegeinek ápolására nyерik kiképzésüket és mozgósítás esetén a hadi és tábori kórházakba kell vonulniok. Nem csoda, ha e képtelen állapotot kalandorok, lelkiismeretlen egyének kitűnő szimatjukkal tekintélyes vagyion gyűjtésére használták fel azzal, hogy válogatás nélkül, tanulatlan és a legtöbb esetben e pályára épen nem alkalmas, sőt sokszor u. n. kétes, tehát közveszélyes egyéneket közvetítettek a tőlük kizsarolt bőséges jutalék fejében, betegápolókkul!

Sajnos, e veszedelmes cseléd-közvetítőket, szanatóriumi partásokat némely jól ismert kórházunk és magán gyógyítónintézet még ma is táplálja, hogy kinek a hasznára azt persze jobban tudjuk, mint azt, hogy kinek a jóvoltából . . .

Ezekkel az áldatlan viszonyokkal állottam szemközt akkor, midőn 18 évvel ezelőt országos egyesületünk közgyűlésének és vezetőségének bizalmából ennek elnöki teendőire meghívatva, tisztemre vállalkoztam.

Célul tűztem ki először is a világi betegápolói kar seregszempléjének megtartása után a selejtezést, majd pedig a megmaradtak nevelését, fegyelmezését, oktatását, az új tagok szigorú megválogatását és az évenként 10 hónapig tartó ingyenes tanfolyamunk hallgatására kényserítését — másodsorban a megélhetésük biztosítását, ellátásuknak, a reánk nehezedő tengernyi veszedelmek — világháboru, forradalmak stb. — okozta drágasággal együtt a díjazásoknak fokozatosan emelkedő megállapítását egyengetni, valamint az említett zúgúrodák s nyereszkedő ember-hiének megfékezését és végül — a betegápolásügy országos rendezését, vagyis ami ennek a gerince: a betegápolói pályának állami ellenőrzés alatt álló képesítéshez kötését minden rendelkezésünkre álló törvényes eszközzel és módon: élőszóval, írásban, számos emlékirataink és a sajtó útján szorgalmazni.

Hogy ezen mindig csak a hazánk közegészségügyének javát első sorban is szem előtt tartó önzetlen igyekeztünkben igen sok akadályban, elgáncsolásban volt részünk, a nagyközönség, az orvosi kar, a különböző közigazgatási és egészségügyi városi és állami hatóságok félreértésen alapuló közönyét, tájékozatlanságát, sőt arcpirító mellözésünkkel kapcsolatos rosszakaratát kitarító, soha vissza nem rettenő nagy munkával és önmegtartóval sikerült végre — habár csak részben is — annyira elsimitani, hogy a mai eredményekhez eljussunk, azt bővebben vázolniom ma talán ünneprontás volna, — én a magam részére csak azt a tanulságot vonom le, hogy bizony annak az Augiasz istállójának a kitakarításához hasonló keserves munkának, amelyre évekkal ezelőtt Herkulesi kedvvel és munkakészséggel vállalkoztam, ma még mindig csak a kezdeten állunk, mi tagadás: kissé megfogyott magabizással . . .

És most veszem észre, hogy az ígért „előszóból” tulajdonképen „epilogus” — zárósó — lett. Kérem, engedjék meg hát, hogy e fordulópontonál beválthassam a szavamat és az egyesületünk történetének második kötetéhez irandó „prologus”-hoz = „előszóhoz” néhány gondolat sugarával is rávilághatassak:

Mindenké, aminek a létezéséhez csak szemernyi jogosultsága van: a *haladás* törvénye alapján kell állania. Országos egyesületünknek is csak úgy remélhetjük a megerősödését, ha a fejlődését, tökéletesedését biztosítanunk sikerül. Szerény véleményem szerint ez ísmét

csak a működésem megkezdése alkalmával megállapított irányelvek kimélyítése útján érhető el: az ország összes — a betegápolás nehéz, de nemes és felemelő mozzanatokban annyira bővelkedő feladataival hivatásszerűen foglalkozó — testileg és lelkileg rátermett, tanult művelőinek zászlónk alá toborozásával, nevelésük, iskoláztatásuk fokozatos fejlesztésével és kiképzetésüknek állami képesítéshez való kapcsolásával, anyagi helyzetüknek és pedig tarifaszzerű díjazásuknak, valamint aggkoruk és rokkantságuk esetére való anyagi támogatás törvényes biztosításával.

Mélyen tisztel Hölgyeim és Uraim! Midőn elnézésüket kérem, ha az ígért bevezető szavaim a kelleténél kissé hosszabbra terjedtek, de mielőtt becses türelmüket az utánam következő előadások szives meghallgatására kérem, nem mulasztatom el, hogy országos egyesületünk jóakaróinak: első sorban is kiváló érdemű népjóléti és munkaügyi m. kir. miniszterünknek *Vass József dr.* ur *Ó Nagyméltóságának*, valamint fenkölt szemlemű munkatársának és államtitkárjának *Scholtz Kornél dr.* ur *Ó Méltóságának*, akik országos egyesületünk Fővédői és Védői tisztségét elvállalni kegyesek voltak, egyesületünk irányában ezen nem első alkalommal tanusított jóindulatért leghálásabb köszönetünket ki ne fejezzem. Hasonlóképen, midőn a sajtó nagyérdemű képviselőinek igazságsó ügyünk előre vitelében eddig irántunk minden alkalommal tanusított előzékenységét és eléggé meg nem becsülhető közreműködését hálás szívvvel megköszönöm, felkérem egyuttal, hogy szent törekvéseinkben bennünket ezental is támogatni kegyeskedjenek. Nem hagyhatom említés és magasztalás nélkül kitűnő munkatársam és tb. elnöktársam: *Schöller Károly dr.* főorvos úr működését sem, aki évek óta megosztózik velem az egy éves tanfolyamaink vezetésének nagy munkájában. Lelkes és önzetlen fáradozásáért fogadjak kérem mindnyájunk hálás elismerését. A jó Isten áldja meg őket és a bennünket nemes és jó szívvvel támogató minden rendű és rangú jóakaróinkat tartós jó egészséggel, kitűnő munkakedvvel, hogy hosszú boldog életen át cselekedhessenek minél több jót hön szeretett magyar Hazánk javára!

Az elnöki megnyitó után *Madari Sándor* alelnök üdvözlő beszéde következett, aki beszédében többek között méltatta *Rajnai Béla dr.* orvoselnök urunknak azon tízenyolc éves munkásságát, melyet egyesületünk érdekében kifejtett. E munkásságáért hálánkat azzal fejeztük ki, hogy ez ünnepélyes alkalomból elnök urunk fénykép után nagyított mellképét megfestettük.

Az üdvözlő beszéd befejeztével egyesületünk minden egyes tagjától hön szeretett orvoselnökünk keretbe foglalt olajfestményü képéről lehullott a lepel, amit percekig tartó taps és lelkes éltetés követett. Feledhetetlen, megható jelenete volt ez ünnepélyünknek. 25 éves jubileumunk alkalmából egyesületünk tisztikarát és igazgatóságát, valamint alapító és régi tagjait is egy tableau-kép keretében örökítettük meg, amelyet az előbbivel egyidőben lepleztünk le.

Ezután *Balázs Flóra* alelnök kivonatósan ismertette egyesületünk 25 éves történetét. Szavai meleg visszhangot keltek a közgyűlés résztvevői lelkében és szünni nem akaró lelkes tüntetéssel ünnepelték sokat hánytatott egyesületünk derék történetiróját.

Zibolen Endre dr. főgimnáziumi igazgató úr beszéde annyira elragadta a hallgatóságot, hogy a beszédének teljes leközlésére kérték fel a vezetőséget. Lapunk szűk terjedelme miatt e kérésnek csak a következő számban felelhetünk meg.

tulajdonsággal fölszerelve állhatunk a fürdőző beteg emberiség szolgálatára.

Hogy ezt a fürdőző közönség el is érhesse, kell hogy ezen fontos szakmát a reá hivatottak a képesített szakmák közé sorozzák.

Mindezek képezik a fürdőzés alappilléreit.

Vitos.

A 25. jubiláns év.

Amikor az emberi életben valaki 25 éves lesz, akkor a törvény úgy írja, hogy nagykoru, ha a házasságok a negyedszázadot megérik együtt, a nagy örömeire osszejön a család és jubilál, vagy ezüstlakodalmat ül, annak örömeire, hogy az isteni nagyhatalom kegyelméből a házastársakat megtartotta.

Ez nemcsak az emberi életben nevezetes és emlékezetes idő, de a 25 évet minden más megért testület, egyesület stb., meg szokta ünnepelni és pedig egyik fényesen, a másik szerényen, úgy ahogy azt az idő és a vele egyértékű pénzkészlete megengedi.

A Magyarországi Betegápolók és Ápolónők Országos Egyesülete is, amely ezelőtt 25 évvel alakult meg, 1902-ben bontotta ki a zászlaját, amelyre kiírta a jelszót: Egyesülésben rejlik az erő. Ennek már szép ideje, azért hát most mi is midőn a nagy küzdelmek között megalakulásunknak emlékünnepe elérkezett, kell hogy azt humánus egyesületünkhöz méltóan ünnepeljük. Nem a pompa, nem a fényesség, nem a világnak a sok-sok féle nagyvási mániája kell, mert hisz a hivatásunk is olyan, hogy ezt nem is szabad mívelnünk; no meg nem is tesszük, de ünneplünk jubilálunk együtt és pedig úgy egyenként mint mindig, aki velünk érez és táborunkba tartozik.

Tudjuk azt, hogy akik szeretnénk velünk lenni, nem lehetnek ott; miért? Mert beteg embertársaink ágya oda köti őket a szenvedő és talán több esetben a halállal küzdőhöz, akin segíteni kell, mert az emberi élet nem egy darab szerszám, amit könnyen mással cserélhetünk föl.

Nekünk betegápolóknak és ápolónőknak ezen 24 év nem annyit, de többet jelent, mint negyedszázadot. Ezt csak azok tudják, kik mindezen időn keresztül a közérdekért nem szüntek meg dolgozni.

Egyesületi zászlónk nagyon sok-sok harcokon ment keresztül a kis táborral együtt és mindig dicsőségesen kikerült a nagy veszélyből, mert az igazáért: a közzért küzdött, még az időben is, amikor minden a mienk jelszóval elrabolták tőlünk éveken át megszerzett vagyontunkat és mindenünket.

Jogunk van azt mondani: minket a jó Istennél és önmagunknál egyéb nem segített, azért büszke önértéssel tekintünk a 25 évi multjára, hogy a tábor, amely sokszor és sok rosszból kivette a részét, együtt jubilál és ünnepel.

Azonban most, amidőn kezdődik a másik 25 év, egyet kérünk mindazoktól, kik fel tudják fogni e nehéz hivatás igaz voltát: támogassanak bennünket és ismerjék el azt, hogy csonka szomorú országunkat csak úgy építhetjük fel közös erővel, ha egymást megértjük és egymást élni hagyjuk és ha baj van felemeljük, de elnyomni senkitől nem engedjük.

A betegápolói kartól pedig azt kérjük, legyen a táborunk jó katonája, aki pedig nem értette meg ezideig, mi az egyesületi élet, mi az egymásért küzdeni, jöjjön közzénk, ne legyen kishitű, ne legyen a maga ellensége és segítsen előbbre vinni szent ügyünket a jövőben, ne legyen a karnak olyan embere, ki a tábortól távol tartja magát.

Szemeink előtt lebegjen az egyesület zászlaja, amelyre az van írva *egyesülésben rejlik az erő és egy mindnyájunkért, mind egyért.*

Ha ezt tesszük, úgy, akik az 50 éves egyesületi jubileumot megérik, sokkalta nagyobb fényvel ünnepelhetik majd a vezéreket a jövő idő közkatonái. Tartsunk a költővel: Áldjon vagy verjen sors keze, egyesületünkért élni és halni kell. Adja a magyarok Istene, hogy így legyen.

Sz. J., egy 25 éves tag.

Betegápolók hírei.

Felhívás.

Ezúton hívom fel az Otthon asztaltársaság tagjait, hogy a befizetések minden héten csütörtökön este 7—8-ig, ünnepnap esetén pénteken tartatnak. Kölcsönök és törlesztések is ezen időben intézhetők el. A megállapított időn túl befizetéseket eszközölni, kölcsönöket felvenni, valamint a kölcsönöket törleszteni nem lehet.

Szele József, pénztáros.

árásbíróági végzés.

Szaklapunk 1926. évi december hó 1-én megjelent számában egy kartársnőnk panasza alapján „Ahol hiányzik a szociális érzék” címen cikket írtunk, melyben Szathmári titkár neve is szerepelt. Cikkünk végén megjegyeztük, hogy amennyiben annak tartalma a tényeknek meg nem felel, készségesen adunk helyi helyreigazításnak. Helyreigazítás helyett Szathmári titkár egy sértő levelet küldött be, melynek tartalmát kérte lapunkban közzétenni. A levelet lényegében lapunk 1927. január hó 1-iki számában közzétettük azon megjegyzéssel, hogy azért Szathmári a bíróság előtt felel. Szeiben József szöve. főtítkár lapunk felelős szerkesztője — kinek személye ellen irányult a levél tartalma — a bíróság elé állította fent nevezettet. A tárgyalás 1927. március 3-án volt megtartva, melyen az alábbi ítéletet hozta meg a kir. járásbíróági:

A kir. járásbíróági a tárgyalást a Bp. 301. §-a (521. §.) szerint az ügy rövid megjelölésével megnyitotta. Vádlott a következő kijelentést tette. A vád tárgyaló tett levelet, nem sértő szándekekkel írtam, az abban foglalt tényállításokat visszavonom és sajnálom, hogy azokat megtettem és kötelezem magam, hogy főmagánvádlónak 15 nap alatt 30 (harminc) pengő ügyvédi költséget végrehajtás terhe mellett megfizetek. Főmagánvádló képviselője a vádat eljelti, mert vádlott nyilatkozatát elégtételül elfogadta.

Emlékiratunk.

Egyesületünk 25 éves fennállását emlékiratban örökítettük meg. — A kis füzet, mely örök emlék minden egyesületi tagunk részére, már kikerült a nyomdából. Aki még ezideig meg nem rendelte, az ne mulassza el, mert az emlékirat meg nem szerzése egy drága kincsnek az elvesztését jelenti minden betegápoló és ápolónő számára. A könyvecske az egyesület titkárságánál beszerezhető, VII., Dohány-utca 74. I. em. 16.

A népjóléti és munkügyi m. kir. Miniszterium főnhatósága alatt álló *Népegészségügyi Múzeum* (VI., Eötvös-utca .) nagyrődemű igazgatója *Szánthó Menyhért* ny. államtitkár ur értesítette az elnökséget, hogy hozzájárulásunkkal a nevezett múzeumot támogató egyesületek közé a *Magyarországi Betegápolók és Ápolónők Országos Egyesületét* is felvette.

Midőn ő méltóságának ezért a figyelemért, melyet az egyesületünk és működésünk iránt már régtől fogva őszintén viszonzott jóakaratu nemes Pártfogónk újabb szíves megnyilvánulásának tekintünk, egyesületünk vezetősége nevében ezúton is hálás köszönetünket kifejezzük, nem mulaszthatjuk el, hogy a bölcs vezetése alatt álló, európaszerte híres népegészségügyi múzeumot összes tisztelt tagjaink jóindulatu figyelembe ajánljuk.

Fürdősök hirei.

Első segélynyújtás.

Mint minden évben ezidén is megrendezi szakegyesületünk első segélynyújtási tanfolyamát az Önkéntes Mentő Egyesület székházában. A tanfolyam f. évi április hó második felében kezdődik, melyre jelentkezni lehet a szövetség irodájában VII., Dohány-utca 74. I. em. 16. sz. alatt a titkárságnál f. évi április 12-ig.

Uszómesleri tanfolyam

Szakegyesületünk uszómesleri tanfolyamot rendez, amelyre jelentkezni lehet a titkárságnál VII., Dohány-utca 74. I. 16.

Tekepálya megnyitás.

Szakegyesületünk a tavasz beköszöntésével dr. Avar László vendéglős Budaörsi-út 5. sz. alatt április 15-én (nagypénteken) délután első tekepálya (kugli) megnyitót rendez. Akik a kuglizást (tekezést) kedvelik, jelenjenek meg minél nagyobb számban.

Művész-estélyünk

felülfizetőinek névsorát mult számunkban nem tudtuk leközölni, mert lapunk zártakor még mindig folytak be bizteltetjegy címén megváltások. Az alábbiakban most beszámolhatunk arról, kik részéről érkeztek be és milyen összegek, amiért ezuton mond a vezetőség hálás köszönetet.

Bánlaci Géza vez. ig. 20 P, Szilágyi Gyula 20 P, Veszprémi László és neje 12 P, Pellák Sámuel 12 P, Vadkerti Gyula, dr. Benzur Gyula tanár, dr. Müller Imre ig. főorvos, dr. Vágó János főorvos, Hlatki Kornél, Tamási Ferenc, Szaládi Géza, Rác-fürdő igazgatóság, dr. Schmitz, Markovics Endre, dr. Farkas Márton, dr. Mandler Ottó főorvos, Biró József 10—10 P, Kocsis Károly, Barczen Lajos, dr. Kucz János, Stamberger 8—8 P; Jelinek Lajos 6.50 P, Klein Alfréd, Császár-fürdő igazgatósága 6, Horváth Ferenc, Gyöngyös; Márkus Miksa, Borsi; Kállay Tamás, Keszler Károly, id. Bauer Károly, Baka Ferenc, Posze; Láng András L. N., Meterszky Károly, Smítz Károly, Kass Béla, Safar Pál, Vitkovics János, Buzási Árpád, Prohászka, Berumetz József, Kuckay László, Moldován Miklós, Veber Gyula, Cellat Melinda, Precneker Jolán, dr. Berger Iván, Stanc Sándorné Stadler János, Csozmarek József, Nottter Gézáné, Udvardi István, Horváth István 5—5 P; Baka József, Kövecses György, Róna Ernő, Gál Mór, Kleics Szvetozár, Deg István, Karbs János 4 P; Khima Károly 3.50 P; Farkas Józsefné, Andorasz Gyula, Dacsó László, Jakabné, Kaplacsik Lujza, Berényi József, Somogyi Anna, Besei János, Dénes Iluska, Gyallai Mária, Gárdonyi Viktor, Kenesey Elek, Brukner Rezső, dr. Kállay Dezsőné 3 P; Movik Zsigmond, Eper István, Stark Miklós, Bakos Mihály, Fuchhoff igazgató, Szieben József, Teller Kató, Palánkiné, Fischer Sándorné, Szalay Dénesné, Virág Juliska, Balázs Flóra, Kajári István, Hajba Vendel 2.50 P; N. N., Babay József, Zámboné és Paradics Ferencné 1 pengő.

Becsületsértés és rágalmozás.

Szövetseégünk tagjai még emlékezni fognak arra, hogy lapunk 1925. évi november hó 1-én megjelent számában egy közleményt adtunk közre, melynek címe „Újabb módja az állásszerzésnek” volt. E közleményre Sándor László levélben kereste meg szerkesztőségünket, amelyben a közlemény tartalmát magára nézve sérelmesnek vélte és kérte az általa irt helyreigazítás közzétételét. Szerkesztőségünk a helyreigazító közleményt nem látta indokoltnak, amennyiben a közlemény nem tartalmazott nevet, így azt Sándor László, amennyiben nem ő volt az, aki oly módon szerezte állását, mint ahogy mi azt leirtuk, nem is vonatkozathatta magára. Levélünk vétele után, melyben erről fentnevezettet értesítettük, egy „Nyilatkozat” című röpirat jelent meg Sándor László aláírásával, melynek tartalmát úgy Nagy Pál a fürdősök elnöke, valamint Szieben József szöveg. főtítkár lapunk felelős szerkesztője személyükre nézve sértőnek találták, miért

is nevezettet sajtó útján elkövetett becsületsértés és rágalmozás miatt bíróság elé állították. Ez ügyben a bíróság 1927. február 12-ére tárgyalásra hívta meg a feleket. A tárgyalást megelőzőleg az ügy képviselői békés elintézésre szólították fel a feleket, aminek alapján az alábbi megegyezés jött létre a felek között:

Szieben József és Nagy Pál kijelentik, hogy az „Egészségügyi Alkalmazottak Lapja” című időszakos lapban 1925. év november hó 1-én megjelent „Újabb módja az állásszerzésnek” című közlemény tartalma nem Sándor Lászlóra vonatkozik.

Sándor László kijelenti, hogy az 1926. év február havában kiadott „Nyilatkozat” című röpiratban foglaltakért Szieben Józseftől és Nagy Páltól ünnepélyesen bocsánatot kér, viszont Szieben József és Nagy Pál kijelentik, hogy az „Egészségügyi Alkalmazottak Lapja” című lapban 1926. év február 1-én megjelent „Aki csak gorombáskodni és rágalmozni tud” című közlemény jogosnak vélt felindulásban irt tartalma felett sajnálkozásukat fejezik ki.

Sándor László kötelezi magát az ügyben felmerült 500.000 K. (40 pengő) megfizetésére és hozzájárul ahhoz, hogy ezen nyilatkozata az „Egészségügyi Alkalmazottak Lapjában” teljes terjedelmében közzétettessék. Sándor László kötelese ezen nyilatkozatot az „Est” című napilapban teljes terjedelmében 8 napon belül saját költségén közzétenni.

Budapest, 1927. év február hó 12-én.

Választmányi üléseink.

A Magyarországi Fürdőalkalmazottak Országos Szakegyesülete f. évi február hó 10-én megtartott választmányi üléséről szóló tudósításunk helyszüke miatt mult számunkból kimaradt, miért is annak lefolyását e számunkban adjuk közre.

Nagy Pál elnök megállapítván a határozatképességet, az ülést megnyitotta. Onody János az elmúlt havi jegyzőkönyvet olvasta fel, mely ellen észrevétel nem tétetett, azt a választmányi tudomásul vette. Gilu Ferenc a pénztári állományról számolt be, amit egyhangulag elfogadtak. Szieben József főtítkár felolvasta vitéz Baracsi Mihály levelét, mely betegségére való tekintettel kimentését kérte. A választmány a fentnevezett bejelentését tudomásul vette. Felolvastatott Mura Fülöp urnak, a Császár-fürdő igazgatójának levele, melyben szakegyesületünk átiratára értesíti az elnökséget, hogy fürdőüzemük minden nagy ünnep első napján szünetel. Egy másik levelében pedig arról értesíti az elnökséget, hogy szakegyesületünk pártoló tagjai sorába lép. A választmány mindkét átiratot örömmel vette tudomásul. Nagy Pál elnök a megrendezendő farsangi ünnepélyre tette meg a jelentését és kérte, hogy e tárgyban mindenki saját tudása szerint szóljon meg hozzá. Többek hozzá szólása után úgy határozott a választmány, hogy ismét művész-estéllyel rendezik az estélyt, melyre több művészönt és művészt kérnek fel. Ezután a tisztújító közgyűlés határidejét a választmány — Jelinek Lajos v. tag hozzászólása után — f. évi április hó 10-ben állapította meg. Bugyáki Ferenc az „Az Est”-ben megjelent közleményt, mely a Széchenyi-fürdő személyzetére vonatkozott, tette szóvá. Fazekas Mihály, majd Nagy Pál és Jelinek Lajos felszólalása után olykép határozott a választmány, hogy az ügyben el nem járhat, mert a személyzet a szakegyesületet meg nem kereste, azonban ha a szükség úgy hozná magával készséggel fogja támogatni a fürdő alkalmazottjait, akár anyagilag, vagy munkához juttatással. Több tárgy nem volt, elnök az ülést bezárta.

Egyesületünk március hó 10-én tartott választmányi üléséről szóló közleményünket — helyszüke miatt — jövő számunkban közöljük.

Felelős kiadó: Szieben József.